

Γιατί αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν θέλουν νὰ κερδίζουν;
γιατί νὰ θέλουν μ' ἰδρώτα νὰ τρῶνε τὸ ψωμί;
γιατί τὴν τσέπη κανενὸς νὰ μὴν ἀδυνατίζουν,
καὶ πάντα μὲς 'στὸ στόμα των νὰ ἔχουν τὴν τιμὴ;
Γιατί καὶ αὐτοὶ δὲν θέλουνε ὁμογενεῖς νὰ γίνουν;
γιατί καὶ αὐτοὶ δὲν πέρνουνε, ἀλλὰ μονάχα δίνουν;

Ἀκοῦς ἐκεῖ! νὰ προτιμοῦν νὰ κάθωνται σὲ τρύπες,
καὶ ὄχι σὲ μαρμαρίνα καὶ τρίπατα σαλόνια!
νὰ πίνουνε τὸ αἷμα των ἀλύπητα ἢ σκνίπες,
καὶ ἐπαύλεις νὰ μὴ θέλουνε.... Μὰ τί κουφαῖδόνια!
Νὰ τρέχουν, νὰ ἐργάζωνται γι' ἀληθινούς πολίτας,
ἀντὶ νὰ κάμνουν Εἰλωτας καὶ ἐμπορομεσίτας!

Ὁ κύριος ὁμογενὴς πολὺ στενοχωρεῖται....
Σὲ βλέπω, φίλε κύριε, μὲ ὅλο σας τ' ἀσκέρι,
μὰ ἐξαφνα τί πάθατε καὶ ἀρχίσατε νὰ κλαῖτε,
καὶ δέρνετε τὸ στῆθος σας μὲ τὸ δεξί σας χέρι;
Γιατί 'στὸν Τούρκικο στρατὸ 'πωλούσατε σιτάρι,
δὲν ἔπρεπε παράπονο γιὰ τοῦτο νὰ σᾶς πάρῃ.

Καὶ ὅμως κλαῖτε!... τί 'ντροπὴ στὰ πλούτη σας τὰ τόσα!
κλαίει λοιπὸν καὶ ὁ πλούσιος ἐμπρὸς σὲ σένα, Θέμις;
καὶ τοῦ πλουσίου δένεται ἡ ἐλευθέρᾳ γλῶσσα;
ᾶ! φίλτατε ὁμογενῇ, τί ἔπαθες καὶ τρέμεις;
Κυττάξετέ τον τί κομψὰ ποῦ κλαίει ὁ καυμένος!
Πῶς καὶ 'στὸ κλάμμα φαίνεται ἀφεντανθρεμμένος!

Καὶ εἰς τὸ κλάμμα ὁ τρανὸς μὲ τοὺς κοινοὺς δὲν 'μοιάζει,
κλαίει μὲ χάρι, νόστιμα, σιγὰ καὶ χαϊδεμμένα,
καὶ ἐνῶ γλυκὸ χαμόγελο 'στὰ χεῖλια του χαράζει,
γιὰ μιὰ στιγμή τὸν βλέπετε μὲ μάτια δακρυσμένα.
'Ακόμη κλαῖτε, κύριε; . . . ᾶ! πόσο σᾶς λυποῦμαι!
καὶ ἐμένα κλάμμα μοῦρχειται καὶ ὅλος συγκινοῦμαι.

Τρέξετε σεῖς ὀγρήγορα οἱ ἐμπορομεσίται,
μαζέψετε τὰ δάκρυα μὲ κάτασπρο μανδύλι,
αὐτὰ δὲν εἶναι δάκρυα, ἀλλ' εἶναι μαργαρίται . . .
λιγοθυμιά τοῦ ἔρχεται, προφθάσετέ τον, φίλοι.
Στραγγίστε τα καὶ πιέτε τα μὲ χεῖλια διψασμένα,
μέσα σ' αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι λεπτὰ κρυμμένα.

Ἀπὸ τὰ δάκρυα αὐτὰ ἐσυγκινήθη τόσο
καὶ ἡ κυρία Θέμις μας, ποῦ εἶπε καὶ αὐτὴ:
«Ταμπλᾶς θὰ τοῦλθῃ βέβαια, ἂν δὲν τὸν ἀθώωσω,
καὶ χάνουμε τοῦ Γλάδστωνος τὸν ἀνταποκριτὴ.»
'Αλλ' ὅμως ἡ ἀθώωσις ἐφάνη καταδίκη,
καὶ ἡ ἀρετὴ 'μασκάρεψε τὸ **Ὁμογενεῖν**.

Souris.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἐκ τῆς χθησινῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου ἰδοὺ τί ἀπεδείχθη:

Οἱ κατηγορούμενοι Νεγροπόντης καὶ Χαλικιόπουλος
κατεδικάσθησαν εἰς ἀθώωσιν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 267).

Διὰ τῆς ὁδοῦ Φαλήρου ἐφθάσαμεν ἔνθα νῦν τὰ τοῦ
Δαμασκηνοῦ λουτρὰ, ὅπου ἐσταθμεύσαμεν πρὸς μικρὰν
ἀνάπαυλαν, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τοῦ γύρου τῆς Ἀκροπόλεως
κατεφθάσαμεν εἰς Ἀγίον Σάββαν.

Ἡ πυρεῖα μας ὑπῆρξε κωμικοτραγική. Ὁμοιάζαμεν
μᾶλλον ὡς χαμάλιδες ἢ ὡς ἄνδρες πορευόμενοι εἰς μά-
χας, διότι, ἐκτὸς τῆς ἱστορικῆς κάππας καὶ τοῦ ὅπλου,
ἔφερε καὶ ἕκαστος ἄνὰ ἓνα σάκκον πλήρη διπυρίτου ἄρ-
του καὶ περὶ τὴν ὁσφὺν πέντε ἕξ μπαλάσκις πεπληρω-
μένας φυσιγγίων.

— ὦ βάσανα! ἐπεφώνει ὁ εἰς.

— ὦ χάλια καὶ καταντιαῖς! ὁ ἕτερος.

— Μὰ τί μούλθῃ καὶ δὲν καθόμουνα στὸ σπιτάκι μου!
ἄλλος παρέκει.

Μεταξὺ λόγων ἀρειμάνιοι τινες ἤρξαντο, παρὰ τὴν
αὐστηρὰν διαταγὴν, ἣν εἶχομεν, νὰ πυροβολῶσι.

Μᾶς πέρνουν μυρουδιὰ οἱ χωροφύλακες καὶ τὰ περί-
πολα καὶ καταφθάνουσι τὴν στρατοπομπὴν μας — τὰ
πλήρη πολεμοφοδίων καὶ ὅπλων κάρρα — ἅτινα καὶ κα-
τάσχουσι, μᾶτην τοῦ ἀρχηγοῦ μας διαμαρτυρομένου, εἰ-
δαμε δὲ καὶ πάθαμε μὲ χίλια βάσανα νὰ παραλάβωμεν
τὰ κάρρα ἐν θορύβῳ μεγάλῳ καὶ ταραχῇ, ὡς δὲ νὰ μὴ
ἤρκουν ταῦτα, ἐχάσαμε καὶ τὸν δρόμον τὸν πρὸς τὴν
Κουκουβάουνα ἄγοντα, οὗ ἕνεκα πλείστοι περιπλανήθη-
μεν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τὰς φυτεῖας.

Μετὰ κόπωσιν μεγάλην, καταλασπωμένοι, ἀϋπνοί, δι-
ψασμένοι, ἀνάπλειοι ἰδρώτος καὶ βλασφημοῦντες ἐφθάσα-
μεν εἰς τὴν Κουκουβάουνα, ἔνθα μᾶς ἀνέμενε μεγάλη συγ-
κίνησις, διότι ὅλον τὸ χωρίον, οὐδὲ τοῦ παρέδρου αὐτοῦ
ἐξαιρουμένου, γυναῖκες τε καὶ παρθένοι, παῖδες τε καὶ
γέροντες εἶχον παραταχθῇ εἰς τὰ σοκάκια δι' ὧν διηρ-
χόμεθα πλέκοντες τὰ μοιρολόγια μας. Τὰ γραῖδια ἰδίως
μᾶς εἶχον ἀνατριχιάσει τὸ πετσί μὲ τῆς κλάψης των. Καὶ
ἤκουες:

Μετὰ θετικότητος πληροφορούμεθα ὅτι ὁ φίλος μας **Θεόδωρος Γ. Κολοκοτρώνης** ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς τὴν προχθὲς Δευτέραν ἀναφορὰν πρὸς τὴν Βουλὴν δι' ἧς ἐξαίτεται τὴν σύγκλησιν Ἐθνο-συνελεύσεως πρὸς ἀναθεώρησιν τῶν ἡγεμονικῶν τίτλων τοῦ Γεωργίου.

Τὴν περίεργον ταύτην ἀναφορὰν πιστεύομεν ὅτι θέλο-μεν δημοσιεύσει ἐν προσεχεῖ φύλλῳ.

ΟΡΝΙΘΟΣΚΑΛΙΣΜΑΤΑ.

Διατελοῦμεν ἐπὶ ὑπὸ τὸ κράτος ἀκράτου συγχινήσεως ἐπὶ τῇ χαρμოსύνῃ ἀγγελίᾳ, ὅτι ὁ Διαδόχος ἔμαθεν ἀπ' ἐξω πλέον τὸ «Πιστεύω». Τὸ πιστεύετε; Τὸ λέει ἡ Νεα Ἐφημερίς.

Δὲν εἶνε ἀληθὲς τὸ ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος διαδο-θὲν, ὅτι ἦλθον τὰ χελιδόνια καὶ λαλοῦν, διότι ἡμεῖς τὰ ἠκούσαμε καὶ κουβέντιαζαν.

Ὁ Νεὸς Αἰὼν μᾶς ἀναγγέλλει μὲν ὅτι τὰ νοσήματα ἐπλημμύρισαν τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγει καὶ πόσους ἐπνιξαν.

Κατὰ τὸν κ. Στεφανίδην ὁ κ. Κουμουνδοῦρος εἶνε σα-μαρτζής.

Ὁ φίλος κ. Λαμπίνης, κατὰ τὴν ἰδίαν ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους νὰ προμηθευθῇ κάππας ἥτοι πόπτας κατὰ τυ-πογραφικὸν σφάλμα.

Παληάνθρωπος.

ΔΙΚΗ ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΝΕΓΡΟΠΟΝΤΗ.

(ἴδ. ἀριθ. 268).

Μετὰ τὴν διατύπωσιν τῶν ὀλίγων αὐτῶν ἐξέθεσε καὶ ἄλλα σχετικὰ μὲ τὴν παρούσαν δίκην, διότι ἐκ τῆς ἐξε-λίξεως τῆς δίκης ἂν ἦσαν κατηγορούμενοι οἱ κύριοι Με-νέλαος καὶ Χαλκιόπουλος ἀπεδείχθη ἡμικατηγορούμενος ὁ **Κώστας Σκόκος**, δημοσιογράφος μὴ δημοσιογρά-φος, ὑπάλληλος Νεγρεπόντη μὴ ὑπάλληλος, ποιητὴς μὴ ποιητῆς, φίλος μὴ φίλος, ὅστις θ' ἀποδειχθῇ ὁφιοειδὲς δι' ὅλης τῆς ὑποθέσεως διεκλαδωμένος καὶ περὶ οὗ ἐνό-μισε νὰ καταθέσῃ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ὀλίγα σχετικὰ.

Ἀγγελόπουλος. Διηγῆται πῶς κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1881 παρουσιάσθη εἰς τὸ Γραφεῖόν του ὁ Σκόκος καὶ τοῦ ἐζήτησεν ἐργασίαν ἐμμισθον, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ παραχωρήσῃ· ἀλλ' ἐκεῖνος ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ὠφελήσῃ τὴν ἐφημερίδα, ὅτι ἔχει σχετικὸν τὸν διευθυντὴν τοῦ Ἐμπορικοῦ Γραφείου Χαλκιόπουλον, ὅτι θ' αὐξήσῃ τὰς συνδρομὰς κτλ. Ὁ Ἀγγελόπουλος ἐδέχθη, ὑπὸ τὸν ὅρον πᾶσαν συνδρομὴν ἣν θὰ προσέθετεν ὁ Σκόκος νὰ τὴν νέ-μεται ὁ ἴδιος.

Ἦλθε. Μεγάλους πάντοτε ἐπαίνους ὑπὲρ τοῦ Χαλι-οπούλου. Θὰ δίδῃ καὶ χρηματιστικὸν δελτίον, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θὰ κρατηθῇ μυστικόν, διότι θὰ δίδεται ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Νεγρεπόντη, διότι δὲν συμφέρει ν' ἀκου-σθῇ ὅτι δίδονται καὶ ἄλλα χρηματιστικά δελτία ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τοῦ Νεγροπόντη.—Ὡς γνωστὸν ἐκεῖθεν πη-γάζει τὸ ἐν τῷ Αἰὼνι κατὰ Σάββατον δημοσιευόμενον.—

Παρατηροῦμεν ἐνταῦθα ὅτι ὅταν ἔλεγεν αὐτὰ ὁ Ἀγ-γελόπουλος, ὁ Νεγροπόντης ἐταράχθη καὶ ἠρώτησε τὸν Χαλκιόπουλον ἂν πράγματι ἐδίδεν δελτίον. Αὐτὸ μᾶς τὸ εἶπεν εἰς ἐκ τοῦ ἀκρατηρίου, ἡμεῖς δὲν τὸ εἶδομεν.

— Ἦβοῖ τὰ παλληκαράκια μου, ἦβοῖ ἦβοῖ! Ὡχ τῆς καψομένους ποῦ τὰ ἔχουνε! Ὡχ!

— Παιδάκια μας, καὶ ποῦ μᾶς πᾶτε; Ποῦ πᾶτε, ἀ-γοράκια μας νὰ χαθῆτε; Δὲν λυπᾶστε τὰ νειάτα σας; Ἀ! ἄχ! ἄχ! ἡ καψεραῖς.

— Ἀγγελουδιά μας, ἄραγες θὰ σᾶς ξαναἰδοῦνε οἱ συγ-γενεῖς σας! Ποιὸς θὰ σᾶς κυττάξῃ σὰν πληγωθῆτε;

Καὶ γέρων κλαίων μᾶς ἐψάλλε:

Στὸ βρόντο κάθε τουφεκιοῦ κι' ἀπὸ 'να σας θὰ πέφτῃ.

Παιδιά μ' ἐκεῖ ποῦ πάνετε θάνατος σᾶς παντέχει.

Καλή 'ναι κ' ἡ ἐλευθεριά, καλή 'ναι κ' ἡ πατρίδα,

Μὰ κ' ἡ φτωχιά μανοῦλά σας δὲν ἔχει πλιὸ ἐλπίδα.

— Ὁ θεὸς παιδιὰ μαζύ σας, ὁ θεός!

— Καὶ χωρὶς νὰ θέλωμεν ἐθούρκωσαν τὰ μάτια μας.

Μετὰ τὸ ξέψαλμον τῶν μοιρολογίων, ὁ ἀρχηγὸς ἐφρόν-τισε νὰ μᾶς προμηθεύσῃ καταλύματα, ἥτοι κονάκια εἰς τὰ τῶν χωρικῶν καλύβια.

Φίλος γενόμενος τοῦ γραμματέως, φίλος κατέστην καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπιτελεὺς αὐτοῦ διωρίσθη.

Ὡς ἐκ τούτου ἀπὸ τῶρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἀνάγκη νὰ μὲ θεωρῆτε ὡς ἐπίσημον πρόσωπον.

Ἐγὼ λοιπὸν, ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ ἀρχηγὸς εἰσήλθομεν εἰς οἶκόν τινα.

Ἡ οἰκοδέσποινα, σαράντα χρονῶ γυναῖκα, μᾶς ὑπεδέ-χθη λίαν φιλοφρόνως, εἰσηγοῦντος τοῦ ἀνδρός της, χωριά-του ἐν ὅλῃ τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως, καὶ μᾶς ἐστρώσε κάμποςαις βελέντζες πρὸς καθιστὸ καὶ ὕπνον.

Ἐζήτησαμεν, ὡς φυσικόν, νὰ γευματίσωμεν, ἡ δὲ οἰκοδέσποινα χωριάτιστα ἐφάνη πολὺ πρόθυμος εἰς τὴν παράκλησίν μας, διὸ καὶ αὐγὰ μᾶς τιγάνισε καὶ κοτό-πουλο μᾶς ἐψισε, ἔσχε δὲ τὴν καλοσύνην νὰ παρακαθίσῃ αὐτόκλητος ἐν τῇ τραπέζῃ σὺν ἀνδράσι καὶ τέκνοις.

Καὶ ἦσαν μὲν τὰ τέκνα μικρὰ, ἀλλὰ μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχε καὶ ἓνα βυζανιάρικο, καὶ ἓνα κορίτσι μὴ βυζανιά-ρικο, ἢ καλλίτερον δυνάμενον νὰ βυζάνῃ.

Καὶ τί κορίτσι!

Χωριατοπούλα ροδοκόκκινη, χονδρομπαλάδικη, νοστι-μοτάτη, μὲ κάτι μπράτσα προζυμωτὰ, μὲ μιὰ μέση φουσκοτὴ καὶ στῆθος ἐπαγωγόν.

Κορίτσι ἦτο ἐκεῖνο ἡ ταρτάνα;

Ἐτρώγαμεν . . . Ἀλλὰ δὲν ἐτρώγαμεν, μᾶς ἐτρώγεν ἡ ἀπέναντί μας χωριατοπούλα.